

143
както желая да знам истината по неговата смърт."

Иоан Асен се прекръсти.

— Истината по смъртта на Бодуен остана тайна, която чичо Иваница занесе в гроба си. Аз я отгатнах веднъж при последния разговор, който имах с него преди заминаването му за Солун. Ала нека оставим мъртвите на мира...

Анна добави тихо:

— Връз мястото, където е погребан казват, че ставали чудеса.

14.

Бялата лявогрива кобила на царицата премина като ясна денница през здрачната утрин, като светла диря, след която никнат само благословии и нежна преданност. Защото всеки, който зърнеше великолепно снежно животно — подарък от Бдинчани — покрито с бяло покривало, с посребрени стремена и подкови, знаеше, че някоя щедра мисъл е накарала милостивата царица да напузне високите си покои и да преминава Боярския рът, следвана от людето си и многобройни стражи: все едно дали в болницата "Свети Димитър" щеше да обиколи страдащите, или носеше утеха в някоя вдовишка къща, или щеше да посети стара обител, с ценни и все честни дадеве.

Всеки ден стотици люде из Търнов и околностите получаваха хляб облекло, или пари от палата. Божеци и сираци намираха подслон и закрила. Онеправдани идваха да изкажат болката си — уверени, че ще получат правда.

И навсякъде се издигаше горещ шепот:

— Анна... Анна... Бог да я поживи.

Ала най-често тя обичаше да прави благодеяния тайно от всички, да издирва скритите, свенливи бедни,, които не можеха да протегнат ръка, да изкажат гласно болката си. Затова натоварваше преданата си Росица да ѝ донася за всеки подобен случай, и без да посъди ^{се} някой